

STANOVISKO GENERÁLNÍ ADVOKÁTKY

CHRISTINE STIX-HACKL

přednesené dne 22. června 2006¹

I – Úvod

1. Touto žalobou pro nesplnění povinnosti Komise Evropských společenství navrhuje, aby Soudní dvůr určil, že Irsko tím, že podmínilo plnou a účinnou účast veřejnosti na některých posuzováních vlivu na životní prostředí předchozím zaplacením poplatků za účast², nesplnilo povinnosti, které pro něj vyplývají z článků 6 a 8 směrnice Rady 85/337/EHS ze dne 27. června 1985 o posuzování vlivů některých veřejných a soukromých záměrů na životní prostředí³, ve znění směrnice Rady 97/11/ES ze dne 3. března 1997⁴ (dále jen „směrnice 85/337“).

vlivů na životní prostředí. Ačkoli nesplnění povinnosti uplatňované v předmětném řízení je třeba přezkoumat konkrétně s ohledem na směrnici 85/337, přesto je položena rovněž obecnější otázka, do jaké míry je členským státům dovoleno vybírat poplatky v rámci vnitrostátního správního řízení, které se uskutečňuje na základě právních předpisů Společenství, nebo k jejich provedení.

II – Právní rámec

2. Směrnice 85/337 neobsahuje výslovnou úpravu, co se týče správního poplatku, jaký je v tomto případě vybírán v Irsku pro účast veřejnosti na projednání v rámci posuzování

A – Směrnice 85/337

1 — Původní jazyk: němčina.

2 — Tak je označuje – poněkud nejasně – Komise ve svém návrhu, po formální stránce se však jedná o správní poplatek.

3 — Úř. věst. L 175, s. 40; Zvl. vyd. 15/01, s. 248.

4 — Směrnice Rady 97/11/ES, kterou se mění směrnice Rady 85/337/EHS ze dne 27. června 1985 o posuzování vlivů některých veřejných a soukromých záměrů na životní prostředí (Úř. věst. L 73, s. 5; Zvl. vyd. 15/03, s. 151).

3. Směrnice 85/337 stanoví, že před provedením některých prací nebo jiných zásahů do přírody bude provedeno posouzení jejich vlivu na životní prostředí.

4. Článek 6 směrnice 85/337 zní takto:

— upřesnit místa, kde mohou být informace projednány;

„(1) Členské státy učiní opatření nezbytná k zajištění, aby orgány, kterých by se záměr mohl týkat, měly vzhledem ke své zvláštní působnosti v otázkách životního prostředí možnost vyjádřit své stanovisko k žádosti o povolení. Členské státy určí orgány, s nimiž je třeba záměr za tímto účelem projednat, buď obecně, nebo v jednotlivých případech, kdy je podána žádost o povolení. Těmto orgánům musí být předány informace shromážděné podle článku 5. Podrobné podmínky týkající se projednání stanoví členské státy.

— upřesnit způsob informování veřejnosti, např. formou vývěsek v určité oblasti, zveřejněním v místním tisku, organizováním výstav s plány a nákresy, tabulkami, grafy a modely;

— stanovit způsob, jak má být věc projednána s veřejností, např. písemným podáním, dotazníkovým průzkumem;

(2) Členské státy zajistí, aby každá žádost o povolení a všechny informace shromážděné podle článku 5 byly zpřístupněny veřejnosti, aby dotyčná veřejnost měla příležitost vyjádřit své stanovisko před zahájením uskutečňování záměru.

— stanovit vhodné lhůty pro různé fáze postupu pro zajištění, aby rozhodnutí bylo přijato v přiměřené lhůtě.“

(3) Podrobné podmínky poskytování těchto informací a jejich projednání stanoví členské státy, které mohou zejména v závislosti na zvláštní povaze záměrů nebo dotyčných lokalit:

5. Článek 8 stanoví:

— stanovit, kdo je dotyčná veřejnost;

„Informace shromážděné podle článků 5, 6 a 7 musí být brány v úvahu v povolovacím řízení.“

B – Vnitrostátní právní předpisy týkající se sporných správních poplatků

6. Irský zákon o územním plánování stanoví, že správní poplatky mohou být vybírány od veřejnosti za předložení vyjádření nebo za vyjádření stanoviska v plánovacích postupech, jakož i za předložení vyjádření v řízení o odvolání, a to ve dvou úrovních: jednak v postupu před místními plánovacími orgány, a jednak v řízení před odvolacím výborem. Tyto správní poplatky se vztahují na veškeré plánovací postupy včetně postupu na základě směrnice 85/337. Výše dotčených správních poplatků je nezávislá na rozsahu záměru nebo příspěvků. Mimoto dotčený správní poplatek se vybírá pouze jedenkrát, takže pro další vyjádření, respektive vyjádření stanoviska není třeba platit další poplatky.

7. Právním základem pro vybírání sporných správních poplatků je „Planning and Development Act 2000“ (dále jen „zákon z roku 2000 o územním plánování“).

8. Článek 33 zákona z roku 2000 o územním plánování opravňuje ministra životního prostředí zejména k tomu, aby nařízením stanovil správní poplatek, který musí zaplatit veřejnost za předložení vyjádření nebo za vyjádření stanoviska v plánovacích postu-

pech před místními plánovacími orgány. V rozhodné době v projednávaném případě činila výše tohoto správního poplatku stanoveného ministrem životního prostředí 20 eur.

9. Co se pak týče předložení vyjádření v řízení o odvolání, článek 144 zákona z roku 2000 o územním plánování opravňuje odvolací výbor („An Bord Pleanála“) k tomu, že s výhradou schválení ministra životního prostředí může stanovit příslušný správní poplatek. Výše tohoto správního poplatku v rozhodné době v projednávaném případě činila podle údajů Komise 45 eur.

10. Podle zákona z roku 2000 o územním plánování jsou různé státní orgány a některé organizace osvobozeny od placení správních poplatků v obou úrovních. Do tohoto osvobození kromě regionálních a státních orgánů spadají instituce, které zastupují zvláštní zájmy v souvislosti s rozvojovými záměry, jako Fáilte Ireland, An Taisce a agentura pro ochranu životního prostředí.

III – Skutkový stav a řízení

11. Na základě dvou stížností, které obdržela Komise v roce 2000, vyzvala dopisem ze dne

29. srpna 2000 irské orgány, aby jí předložily své komentáře k určitým aspektům zákona z roku 2000 o územním plánování, který tehdy ještě nevstoupil v platnost, zejména komentář týkající se placení poplatku osobami, které patří mezi dotyčnou veřejnost, jako předpokladu pro vzetí jejich stanoviska v úvahu v rámci plánovacího postupu.

12. Po první odpovědi irských orgánů Komise dne 23. října 2001 výzvou dopisem vyzvala Irsko, aby se vyjádřilo k tomu, že irský zákon o územním plánování podmínil výkon práv podle směrnice 85/337 placením poplatků za účast.

13. Dopisem ze dne 7. března 2002 irské orgány odpověděly, že podle jejich názoru směrnice 85/337 nebrání vybírání správních poplatků stanovených na základě zákona z roku 2000 o územním plánování. Irské orgány mimo jiné uplatnily, že členským státům podle směrnice přísluší upravit podrobné podmínky projednání s veřejností a že veřejnost není spornými poplatky odrazena účastnit se projednání.

potvrdila vytýkanou skutečnost, že Irsko vybíráním sporných správních poplatků porušilo články 6 a 8 směrnice 85/337.

15. Irské orgány ve své odpovědi ze dne 16. května 2003 znovu popřely, že vybírání správních poplatků je v rozporu se směrnicí 85/337, a mimo jiné doložily, že tyto poplatky byly přiměřené a nezbytné, aby pokryly náklady posílených práv veřejnosti na projednání informací v irském zákonu o územním plánování.

16. Vzhledem k tomu, že Komise však na svém postoji trvala, podala u Soudního dvora dne 29. dubna 2005 projednávanou žalobu proti Irsku na základě článku 226 ES, zapsanou do rejstříku Soudního dvora dne 17. května 2005.

IV – Analýza žaloby

A – Hlavní argumenty účastníků řízení

14. Poté Komise dne 23. ledna 2003 zaslala Irsku odůvodněné stanovisko, ve kterém

17. Komise považuje irskou právní úpravu, podle které musí veřejnost se zájmem

účastnit se projednávacího postupu stanoveného ve směrnici 85/337 platit správní poplatky, ze čtyř důvodů zásadně v rozporu s článkem 6 směrnice 85/337.

mohou řádně posoudit vliv záměru na životní prostředí.

18. Za prvé Komise uplatňuje, že žádné ustanovení směrnice takový poplatek výslovně nepovoluje. Naproti tomu například článek 5 směrnice Rady 90/313/EHS o svobodě přístupu k informacím o životním prostředí⁵ (dále jen „směrnice 90/313“) výslovně stanoví, že členské státy mohou vybírat poplatek za poskytnutí informací. Vybírání poplatku, jako je tento sporný poplatek, by bylo odůvodněno směrnicí 85/337 pouze v případě, pokud by to bylo nezbytné a přiměřené z objektivního důvodu. Kromě toho žádný jiný členský stát správní poplatek za účast na projednání informací nevybírá.

20. Za třetí znění článku 6 směrnice nedovoluje široký výklad, který zastává Irsko. Vybírání poplatků nelze totiž považovat za jednu z „podrobných podmínek projednání informací“ podle čl. 6 odst. 3 směrnice, které stanoví členské státy, protože tato regulační pravomoc zahrnuje pouze to, co je nezbytné k zajištění užitečného účinku projednání informací podle čl. 6 odst. 2 směrnice. Pro tento výklad mluví rovněž zásada „znečišťovatel platí“ stanovená ve čl. 174 odst. 2 ES, protože jinak by náklady navrhovatelů záměrů, které mají vliv na životní prostředí, byly přesunuty na veřejnost, respektive na ty, kteří by mohli být tímto vlivem dotčeni.

19. Za druhé Komise tvrdí, že vybírání sporných správních poplatků je v rozporu se systematikou a účelem směrnice 85/337, podle které musí být posuzování vlivů na životní prostředí prováděno na základě přiměřených informací z více zdrojů, ke kterým patří veřejnost. Správní poplatek snižuje pravděpodobnost toho, že veřejnost se účastní projednání informací v rozhodovacím procesu, a že orgány tak

21. Za čtvrté Komise uplatňuje, že vybírání sporných poplatků omezuje nebo může omezit výkon práv, která jsou veřejnosti přiznána čl. 6 odst. 2 směrnice 85/337. Poplatky mají odrazující účinek zejména vůči příjemcům sociální pomoci tím spíše, že celkové poplatky ve výši 65 eur za postup před místními plánovacími orgány, jakož i před odvolacím výborem činí 50% týdenního příjmu této skupiny osob.

5 — Směrnice Rady 90/313/EHS ze dne 7. června 1990 o svobodě přístupu k informacím o životním prostředí (Úř. věst. L 158, s. 56; Zvl. vyd. 15/01, s. 56).

22. Co se pak týče dovolávaného porušení článku 8 směrnice, podle názoru Komise vyplývá z porušení článku 6 směrnice. Irsko totiž neposkytlo záruku, že stanoviska veřejnosti, která nezaplatila správní poplatky, budou vzata v povolovacím řízení v úvahu.

skutečně vybíraným v Irsku. Co se týče výše správních poplatků, Irsko nepovažuje příjem příjemců sociální pomoci za správné srovnávací měřítko. Místo toho by měl být brán jako základ průměrný měsíční příjem v Irsku. V každém případě sporné správní poplatky nejsou vysoké, nýbrž přiměřené a neodrazující. Musejí zčásti přispět k pokrytí značných nákladů, které vznikají z důvodu posílení práv veřejnosti zákonem z roku 2000 o územním plánování.

23. *Irsko* s žádným z argumentů Komise nesouhlasí.

24. Nelze tak usuzovat ze skutečnosti, že správní poplatky, jako jsou sporné poplatky v projednávaném případě, nejsou výslovně stanoveny ve směrnici, že členským státům je zakázáno takové poplatky zavést. Toto vyplývá rovněž ze zásady subsidiarity, z prostoru pro uvážení, kterým na základě článku 249 ES disponují členské státy ohledně provádění směrnic obecně, jakož i z regulační pravomoci členských států na základě čl. 6 odst. 3 směrnice. Skutečnost, že jiné členské státy nevybírají žádné poplatky, neznamená, že tyto poplatky jsou v rozporu se směrnicí.

26. Ze směrnice 90/313 nelze podle názoru Irska v žádném případě vyvozovat závěry pro směrnici 85/337. Sporná právní úprava je v souladu jak se zásadou efektivity, tak i se zásadou rovnocennosti.

B – Posouzení

25. Podle Irska pro „kritérium odůvodnění“, které Komise navrhla, chyběl jakýkoli základ ve směrnici. Otázku, zda správní poplatky působí zásah do práva na projednání podle čl. 6 odst. 2 směrnice, je třeba zodpovědět výhradně ve vztahu ke správním poplatkům

27. Nejprve je podle mého názoru třeba odmítnout argument Komise v rozsahu, v němž tvrdí, že členský stát by mohl vybírat správní poplatek pouze v případě, pokud by to bylo výslovně stanoveno ve směrnici.

28. Tento přístup totiž ve výsledku znamená, že členský stát by mohl jednat jen v rozsahu, ve kterém pro toto jednání existuje povolení práva Společenství. Správnější je naproti tomu vycházet v zásadě z toho, že – obecně řečeno – zůstává ponecháno na vůli členského státu to, co mu není právem Společenství zakázáno, tedy že členské státy mají regulační pravomoc a svobodu jednání v rozsahu, ve kterém jejich jednání není v rozporu s požadavky práva Společenství. To odpovídá rovněž zásadě svěřených pravomocí Společenství zakotvené ve článku 5 ES, podle které Společenství nenáleží obecná, případně výlučná regulační pravomoc, nýbrž Společenství vyvíjí činnost v rámci a podle pravomocí svěřených Smlouvou a v této míře zavazuje členské státy.

29. V tomto ohledu nelze ze skutečnosti, že směrnice 85/337 o správních poplatcích v souvislosti s projednáním s veřejností na základě čl. 6 odst. 2 mlčí, v žádném případě usuzovat, že by bylo členským státům bráněno takové poplatky vybírat.

30. Naopak je třeba připomenout, že v souladu s obecnými zásadami, na kterých je založeno Společenství a které upravují vztahy mezi Společenstvím a členskými státy, členským státům přísluší na základě článku 10 ES zajistit provádění právních předpisů Společenství na svém území. Vnitrostátní

orgány při provádění těchto právních předpisů postupují v tomto ohledu v souladu s procesními a hmotněprávními pravidly svých vnitrostátních právních předpisů v rozsahu, v němž právo Společenství, včetně jeho obecných zásad, pro tento účel neobsahuje společná pravidla⁶.

31. Použití ustanovení, jako jsou předmětná ustanovení v irském zákonu o územním plánování, podle kterých se za účast veřejnosti na projednávacím postupu vybírají správní poplatky, je tedy možné v rozsahu, respektive pouze v rozsahu, ve kterém použitím těchto vnitrostátních ustanovení není dotčen dosah a účinnost práva Společenství včetně jeho obecných zásad⁷.

32. V projednávaném případě jde primárně o soulad se směrnicí 85/337. Jak Irsko zdůraznilo, členským státům je sice na základě článku 249 ES ponechána svoboda volit prostředky a formy k provedení směrnice, přesto však tato svoboda nechává

6 – Viz mimo jiné rozsudky ze dne 25. března 2004, Azienda Agricola Ettore Ribaldi a další (spojené věci C-480/00 až C-482/00, C-484/00, C-489/00 až C-491/00 a C-497/00 až C-499/00, Recueil, s. I-2943, bod 42), ze dne 23. listopadu 1995, Dominikanerinnen-Kloster Altenhohenau (C-285/93, Recueil, s. I-4069, bod 26) a ze dne 13. dubna 2000, Karlsson a další (C-292/97, Recueil, s. I-2737, bod 27).

7 – Viz mimo jiné rozsudky ze dne 9. října 2001, Flemmer (C-80/99 až C-82/99, Recueil, s. I-7211, bod 55), ze dne 6. května 1982, Bay Wa a další (spojené věci 146/81, 192/81 a 193/81, Recueil, s. 1503, bod 29) a ze dne 21. září 1983, Deutsche Milchkontor a další (věci 205/82 až 215/82, Recueil, s. 2633, body 17 a 22).

nedotčenou povinnost jednotlivých členských států přijmout v rámci svého vnitrostátního právního řádu všechna opatření nezbytná pro zajištění plného účinku směrnice, v souladu s cílem, který sleduje⁸.

33. Dále je tedy třeba přezkoumat, zda vybírání správních poplatků za účast veřejnosti na projednávacím postupu v rámci posuzování vlivu na životní prostředí je v rozporu s požadavky – podle jejich znění, jejich souvislosti a jejich účelu⁹ – vyplývajícími ze směrnice a s jejich praktickou účinností.

34. K odkazu Komise na směrnici 90/313 je nejprve třeba konstatovat, že skutečnost, že podle jiné směrnice je vybírání poplatků výslovně povoleno, nemůže zakládat obecný předpoklad, že zákonodárce Společenství měl v úmyslu povolit poplatky pouze tehdy, pokud to stanoví výslovně. V každém případě tato zmínka jistě nepřipouští, že lze usuzovat *a contrario*, že takové poplatky by měly být podle směrnice 85/337 zakázány.

8 — Mimo jiné rozsudky ze dne 10. dubna 1984, Von Colson a Kamann (C-14/83, Recueil, s. 1891, bod 26) a ze dne 7. května 2002, Komise v. Švédsko (C-478/99, Recueil, s. I-4147, bod 15).

9 — Viz mimo jiné rozsudek ze dne 24. října 1996, Kraaijeveld (C-72/95, Recueil, s. I-5403, bod 28).

35. Co se pak týče „kritéria odůvodnění“ uplatněného Komisí, podle kterého je vybírání poplatku jedině možné z objektivního důvodu, jakým je například řádná správa, a musí být přiměřené, je třeba spolu s Irskem poukázat na to, že ani samotná směrnice ani článek 249 ES – na rozdíl například od ustanovení Smlouvy o základních svobodách – takovou podmínku neobsahují.

36. Komise rovněž uplatnila, že vybírání správních poplatků je v rozporu s cílem a účelem čl. 6 odst. 2 směrnice, kterým je umožnit veřejnosti účast na projednávacím postupu v rámci posuzování vlivu na životní prostředí a příslušným orgánům řádné posouzení vlivu na životní prostředí, a zasahuje do praktické účinnosti tohoto ustanovení.

37. Podle čl. 5 odst. 3 ve vzájemném spojení se šestým bodem odůvodnění směrnice musí být posouzení vlivu navrhovaného záměru na životní prostředí prováděno v první řadě na základě přiměřených informací poskytnutých oznamovatelem. Tyto informace mohou být podle uvedeného bodu odůvodnění „případně doplněn[y] orgány a veřejností“.

38. Podle čl. 6 odst. 2 směrnice členské státy zajistí, aby každá žádost o povolení a všechny shromážděné informace byly v přiměřené době zpřístupněny veřejnosti, „aby dotýčná veřejnost měla příležitost vyjádřit své stanovisko před vydáním povolení“.

39. Z toho podle mého názoru nelze odvodit, že *každý* má *neomezené* právo účasti na projednání. To vyplývá, jak uvedlo Irsko, zejména z toho, že čl. 6 odst. 3 směrnice 85/337 výslovně opravňuje členské státy k tomu, aby stanovily podrobné podmínky týkající se projednání takovým způsobem, aby rozsah projednání byl ve výsledku omezen.

40. Členské státy tak mohou stanovit podle – demonstrativního výčtu – možností uvedených v čl. 6 odst. 3 uvedené směrnice, kdo je dotýčná veřejnost, stejně jako druh a způsob projednání, přičemž to se může například uskutečnit dokonce formou dotazníkového průzkumu. Dále může být fáze projednání časově ohraničena.

41. V tomto světle je třeba konstatovat, že vybírání správních poplatků jako podmínky

pro účast veřejnosti na projednávacím postupu, který je v dotčeném členském státu prováděn ve formě písemných vyjádření, sice stanoví pro projednání s veřejností podmínku, respektive projednání s veřejností touto podmínkou omezuje, avšak že toto omezení není samo o sobě v rozporu se směrnicí.

42. Prostor pro uvážení, kterým disponují členské státy při provádění směrnice, je však kromě toho omezen obecnými právními zásadami Společenství¹⁰, ke kterým patří zejména zásady efektivity a rovnocennosti. Podle těchto zásad, které Soudní dvůr použil nejen na vnitrostátní soudní řízení, ale také v souvislosti se správním řízením¹¹, nemohou procesněprávní a hmotněprávní pravidla stanovená ve vnitrostátním právu směřovat k tomu, aby prakticky znemožnila nebo nadměrně ztížila provedení právní úpravy Společenství, a vnitrostátní právo se musí použít způsobem, který není diskriminující ve srovnání s příslušnými postupy, které se týkají čistě vnitrostátního práva¹².

¹⁰ — Viz výše, bod 30.

¹¹ — K použití těchto zásad na správní řízení týkající se řešení sporů o vybírání vnitrostátní daně viz například rozsudek ze dne 3. února 2000, Charalampos Dounias (C-228/98, Recueil, s. I-577, body 62 až 67); k vybírání poplatků Společenství a zemědělských poplatků podle pravidel a podmínek stanovených v příslušném vnitrostátním právním řádu členského státu viz rozsudek ze dne 27. března 1980, Salumi (spojené věci 66/79, 127/79 a 128/79, Recueil, s. 1237, body 17 až 20); k ustanovením použitelným ohledně navrácení neprávem zaplacených podpor vnitrostátními orgány viz rovněž rozsudek ve spojených věcech 205/82 až 215/82 (uvedený v poznámce pod čarou 7), bod 15 a násl.

¹² — Mimo jiné rozsudky ve věcech 205/82 až 215/82 (uvedené v poznámce pod čarou 7, bod 19), ze dne 16. července 1998, Ölmühle Hamburg a Schmidt Söhne (C-298/96, Recueil, s. I-4767, bod 24), ze dne 24. září 2002, Grundig Italiana (C-255/00, Recueil, s. I-8003, bod 33) a ze dne 7. ledna 2004, Delena Wells (C-201/02, Recueil, s. I-723, bod 70).

43. Za prvé je tedy třeba zabývat se v souladu se zásadou efektivoty otázkou, zda je účast veřejnosti na projednání v rámci postupu posuzování vlivu na životní prostředí spornými správními poplatky nadměrně ztížena nebo prakticky zcela znemožněna. Odpověď na tuto otázku nemůže být přirozeně dána abstraktně, nýbrž závisí na konkrétní výši dotčených správních poplatků.

s ohledem na průměrný měsíční příjem v Irsku, ačkoliv ani z toho nelze činit jasné závěry. Celkem vzato by však bylo možné dát Irsku za pravdu, že u 20, respektive 45 eur se jedná o obecně dostupné částky. Kromě toho je třeba dodat, že tyto poplatky z hlediska jejich výše, jak to vyplývá ze spisu, respektive vyjádření Irska, zcela odpovídají tomu, co je v Irsku běžnou praxí v oblasti různých poplatků v souvislosti se správním řízením.

44. V projednávaném případě činí poplatek za předložení vyjádření v postupu před místními plánovacími orgány 20 eur a v řízení před odvolacím výborem 45 eur. Oba účastníci řízení správně vycházeli z toho, že význam či (odrazující) účinek těchto poplatků pro osoby, které se chtějí účastnit projednání, v zásadě záleží na tom, zda vzhledem k majetku těchto osob, který mají, zejména tedy vzhledem k jejich příslušným příjmům, mohou tyto poplatky nést více nebo méně snadno. Účastníci řízení ovšem nejsou jednotní ohledně toho, jaké měřítko pro posouzení se má použít.

46. Konečně je třeba zohlednit, že, jak již jsem uvedla, směrnice nestanoví povinnost členských států zaručit bezpodmínečné a neomezené projednání informací každému, nýbrž blíže nedefinované „veřejnosti“ poskytnout účinně příležitost k projednání informací.

47. Z těchto důvodů mám za to, že sporné správní poplatky ve své konkrétní výši prakticky neznemožňují nebo nadměrně neztěžují uskutečnění tohoto projednání s veřejností.

45. Co se týče týdenního příjmu skupiny příjemců sociální pomoci dovolávaného Komisi, jedná se o tak extrémní srovnávací měřítko, jaké by představoval například průměrný roční příjem osob nejvyšší platové třídy. Rozumnější se mi zdá už posouzení

48. S ohledem na druhou zásadu, kterou je zásada rovnocennosti, je třeba poukázat na

to, že, jak uplatnilo Irsko – a Komise nezpochybnila –, sporné správní poplatky jsou v Irsku vybírány obecně za předložení vyjádření veřejnosti v plánovacích postupech, a tudíž se použijí nejen pro postupy posuzování vlivů na životní prostředí podle směrnice 85/337. Projednání s veřejností podle čl. 6 odst. 2 této směrnice není podle irského zákona o územním plánování upraveno v tomto ohledu nepříznivěji než ve vztahu ke srovnatelným čistě vnitrostátním postupům, a je tudíž v souladu se zásadou rovnocennosti.

49. Konečně Komise ve své žalobě zpochybnila soulad sporných správních poplatků s právní úpravou Společenství nejen za prvé obecně a za druhé v jejich konkrétní výši, nýbrž rovněž za třetí uplatňuje, že zákon z roku 2000 o územním plánování oprávnil příslušného ministra, respektive odvolací výbor ke stanovení sporných správních poplatků, aniž by omezil nebo blíže vymezil výkon této pravomoci.

50. Tato kritika se týká zjevně zásady právní jistoty, kterou musí členské státy dodržovat rovněž při provádění směrnic. Podle judikatury k této zásadě členské státy musejí

vykonávat své povinnosti vyplývající z práva Společenství s nezpochybnitelným závazným účinkem a s požadovanou specifičností, přesností a jasností, které jsou nezbytné k tomu, aby bylo vyhověno požadavkům vyplývajícím z uvedené zásady¹³.

51. Z judikatury rovněž vyplývá, že k tomuto účelu není akt zákonodárce nezbytně nutný. Zásadě právní jistoty může být učiněno zadost rovněž obecným právním rámcem, pokud vnitrostátní správní orgány zaručují skutečně úplné použití směrnice, a pokud pro případ, že sporné ustanovení přiznává jednotlivcům práva, je právní postavení vyplývající z tohoto obecného právního rámce dostatečně určeno a je dostatečně jasné, a pokud je oprávněným osobám umožněno znát celý rozsah jejich práv¹⁴.

52. Zejména podle ustálené judikatury, na což Komise zjevně naráží, nemůže být považována například pouhá správní praxe, kterou mohou správní orgány přirozeně

13 — Mimo jiné rozsudky ze dne 20. června 2002, Gerard Mulligan (C-313/99, Recueil, s. I-5719, body 46 a 47) a ze dne 17. května 2001, Komise v. Itálie (C-159/99, Recueil, s. I-4007, bod 32).

14 — K tomu viz zejména rozsudek ze dne 26. června 2003, Komise v. Francie (C-233/00, Recueil, s. I-6625, bod 76) a v něm uvedená judikatura.

libovolně měnit a která je nedostatečně známa, za právně účinné naplňování povinností vyplývajících z práva Společenství, jelikož dotyčné právní subjekty jsou ponechány v nejistotě ohledně rozsahu svých práv v oblasti upravené právem Společenství¹⁵.

54. Je tedy třeba mít za to, že sporné správní poplatky v Irsku na základě zákona z roku 2000 o územním plánování jsou stanoveny s dostatečnou závazností a přesností, aby vyhovovaly zásadě právní jistoty.

55. Vzhledem k výše uvedenému docházím k závěru, že vytýkaná skutečnost týkající se porušení článku 6 a s tím souvisejícím porušením článku 8 směrnice 85/337 je neopodstatněná.

53. Nemyslím si však, že forma, jakou jsou sporná správní opatření v irském právním řádu stanovena, totiž nařízením příslušného ministra nebo odvolacím výborem se schválením ministra, může být stavěna na roveň „pouhé správní praxi“ ve smyslu této judikatury. V tomto smyslu totiž rovněž Soudní dvůr již rozhodl, že pouhá okolnost, že vnitrostátní právní nástroj svěřil orgánu členského státu, jakým je například ministr, pravomoc k provedení opatření stanovených právem Společenství, sama o sobě nemůže porušit zásadu právní jistoty, neboť provedení opatření podle takového postupu nemá nezbytně za následek, že by toto opatření nebylo závazné nebo že by nespĺňovalo požadavky této zásady týkající se specifičnosti, přesnosti a jasnosti¹⁶.

56. Žalobu Komise je tedy třeba zamítnout.

V – Náklady řízení

57. Podle čl. 69 odst. 2 jednacího řádu se účastník řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Vzhledem k tomu, že Irsko požadovalo náhradu nákladů řízení a Komise neměla ve věci úspěch, je namíste posledně uvedené uložit náhradu nákladů řízení.

15 — V tomto viz mimo jiné rozsudky ze dne 24. března 1994, Komise v. Belgie (C-80/92, Recueil, s. I-1019, bod 20) a ze dne 26. října 1995, Komise v. Lucembursko (C-151/94, Recueil, s. I-3685, bod 18).

16 — Viz rozsudek C-313/99 (uvedený v poznámce pod čarou 13), bod 50.

VI – Závěry

58. S ohledem na výše uvedené navrhuji Soudnímu dvoru, aby rozhodl takto:

„— Žaloba se zamítá.

— Komisi Evropských Společenství se ukládá náhrada nákladů řízení.“